

Mustan Ritarin miekka heijastaa pedon, joka oli hiipinyt selän taakse. Oli ihmeellistä, miten miljoonien vuosien ajan sen väijytystaidot olivat kehittyneet niin äärimmilleen. Miehellä kävi hetken mielessä, että hän oli se peto, Suuri Paha. Hitaasti Musta Ritari kiersi päätään taakse ja hänen edessä kohosi vuoren kokoinen kaunis olento. Suuri sininen lohikäärme avasi kitansa. Sen aikomus oli kuitenkin nielaista hänet kokonaisena. Ajatus rauhasta olennon kanssa katosi Mustan Ritarin mielestä, kun hän asetti jalat tukevasti maahan ja otti uhmakkaan asennon. Jalat eivät epäröineet hetkeäkään. Hän potkaisi itsensä vauhtiin, miekan välähtäen auringossa ja jäänkylmä silmissään. Touko lopetti keskiaikaisen pelinsä. Playstation väsytti silmiä liiallisesta pelaamisesta. Hänellä oli mielessään äijäjooga, josta hän oli jo myöhässä. Hän tapasi myöhästellä joogasta uppoutuessaan peliin. Kuitenkin Touko osasi uppoutua myös joogaan. Keittiöstä kuului kolinaa, jossa Helga kilisytteli lautasia ja lusikoita. Helga asetti jotain pöydälle, istui ja huokasi. Jooga rentouttaisi kehoa ja pelaaminen mieltä, Touko ajatteli. Kuitenkin tässä iässä oli itsestään pidettävä huolta, koska milloinkaan ei tiedä milloin tipahtaa. Hän vilkaisi sivusilmällä keittiöön, ennen kuin laittoi villatakkinsa päälle. Jospa jonain päivänä Helgakin ymmärtäisi tämän eikä söisi kakkua yksinään keittiössä. Ulkona oli viileää, kuten syksyllä kuuluukin. Joogan jälkeen voisi käydä hakemassa yllätyksen, Touko ajatteli. Hän ei ollut piristänyt Helgaa vuosiin. Ehkä nyt olisi aika. Helga istui kakku edessään. Hänellä ei ollut lapsia. Hänellä ei ollut sukulaisia. Kakku oli itse tehty. Olimme pakottautuneet tähän maailmaan. Miten voi olla viisikymmentäneljä vuotta yhdessä ja kaikki oli ohi? Ei seksiä eikä lapsia. Ei mitään. Tätä ajateltuaan hän otti kakkulapion, ajatteli nirhaavansa haavan käteensä ihan muuten vaan. Tylysyys ja elämän turhuus ei jättänyt ajatuksia. Ovi pamahtaa kiinni. Helga säpsähtää ajatuksistaan. Hän tietää kuka ovella seisoo, mutta ei käännä päätään. Touko roikottaa kukkapuskaa ja pitelee lahjapakettia kämmenellä. Siinä on heidän molempien lempivärit, musta paketti ja kultainen nauha. "Toin sinulle kukkia", Touko sanoo. "Ja lahjan." "Min vituttaa tuo sin joogahippeily", Helga sanoo. "Voisithan sinäkin yrittää etkä vain istua ja vanhentua." Helgan silmät ovat iskettyinä kakkuun. Kynttilät lepattavat edelleen. Aivan kuin päästään jäähyväisten savumerkkejä. "Lehdessäkin oli, kuinka nuoret värjäävät hiuksiaan harmaiksi", Touko sanoo. "Ei tämä niin kauheaa ole, jos pitää itsestään huolta." "Niin varmaan", Helga sanoo. "Ikään kuin ikääntyminen olisi uusi trendi, mikä menee ohi. Kaikki haluaisivat värjätä hiukset harmaiksi ja paskoo housuihinsa." "Et viitsisi kiroilla." "Se on loitsuamista. Se on väkevää voimaa, auttaa ihmisiä ymmärtämään. Sinua ymmärtämään, että olen tosissani. Ja että min vituttaa." Helga kääntää katseensa Toukoon, elää hetkessä kaikki ne vuodet, jotka heillä on ollut. Mikään ei voisi pysäyttää häntä nyt. "Haluan eron. Nyt." "Mitä? Miksi?" "Muistaakseni sinut. Aamusuukot ja riidat illalla vuoteessa. Meil ei ole koskaan niitä. Vain tasaist jyllinää. Ei ukkost, ei auringonpaistet. Täytyy ol voimaa. Voimaa rakastaa. Voimaa ymmärt ja lähtee." Helga laskee kakkulapion pöydälle. "Sin oot ihan hyvä mies. Mut pirun tylsä." Hän hymyilee itselleen, vetää keuhkot täyteen ilmaa ja puhalttaa seitsemänkymmentäseitsemän kynttilää.